

ПРЕМЈЕШТАЊА

ИЗВАНРЕДНЕ ВИЈЕСТИ

Туристи су ноћас прогризли кору града
 легли су под клупе док је лимфа цурила према мору
 дјеца су им између залогаја звјерала у лабаве конопе трабакула
 и сисала негатив љетовања

прогрижени град се скврчио на рубовима
 и повукао у се али на ван на доље на нагло и ту се згрчио
 они који су били боси и намазани уљем клизнули су
 и нестали у амбису
 одакле је послјије дуго зрачила топлина

мали град с рупама у тијелу
 шишти као покварени духачки инструмент
 ено још увијек шшшшшшш
 попречно и правоцртно избијају пјеге

туристи сад нагло трче орошени знојем да зауставе крварење
 оглоданим клиповима кукуруза, пластичним тањурима и подераним лепезама
 оно што наслућујем опрезно ходајући сјеном
 су уздизања давно закопаних метеора
 покреће се изнутра нешто
 никад до краја усмрћено

туристи су се отели повољним аранжманима
 успоставили паратуристичке одреде
 крећу се неуцртаним рутама
 grs у loop-у понавља упуте о елиминацији
 вјетар је већ у предграђима
 гнијезди се и чека појачање
 у вешерајима одсељених становника
 на задњем кату небодера од опране лове
 створит ће се дијете

ЕЛЕКТРИЧНА НАМ ЖИЦА

Наелектризирам се од самог погледа на жицу
ујутро док трљам лице
сјетим се како ми је Тања љетне вечери рекла
да су цариници заборавили хранити животиње
из циркуса који су задржали на граници
и оне су крепале
на граници
а цариници су се ваљда сјетили када су почеле воњати стрвине
слонова, дева, мајмуна и мршаваг тигра
онда су се скупиле мухе
на граници
и почеле уједати царинике за дебеле вратове
изнад крагни
тамо гдје извирују длаке
или је један од њих изненада рекао
Хало, Миле, јеси ли нахранио жирафу?

увијек се наелектризирам од погледа на кавез
и питам се је ли спроведена струја
све је прочитије да подсјећамо на јата чудноватих кљунаша
или издресираних понија
а власници циркуса и жонглери, циркусанти, хипнотизери и гутачи ножева
цариници, мешетари, препродавачи на границама дивљих депонија
брусе ножеве, пљују, чекају
док шверцери тапкају карте испред улаза у жицу

још увијек се уздамо у провидност
као пси као пси
не знам што је ако није глад
то што нас је претворило у животиње трзавих покрета
спуштених рамена и истурених чељусти
брзо лајемо и пуштамо пару кроз оштре сјекутиће
на границама бивших царстава дивљих депонија данас
гдје нас држе
пуне вјере у чуваре
трљамо очи

МИРЕЊЕ С ВРЕМЕНОМ

Постаје опћенито топлије
на јабуци остају трагови крви
пецкање у грлу
кожи
у очима
ватре у домовима обичних људи
тињају
дуга сијечањска поподнева с мраком
на врховима прстију као црним шлагом
сунце се опет није појавило на властитом заласку
послало је празну кочију с мало злата
и неколико пурпурних трака од баршуна
јадно
подсјећа на траку вијенца за спровод
али добро
понекад и сунце заборави куртоазије
аутобуси полако крећу у провинцију
усамљени путници слушају поподневне вијести
планине су плаве
пуцају од леда њихови оштри бридови
гдје су сада соколи
и животињице меког крзна што остављају плитке трагове
површина мора је узбибана
непрозирно зрцало небеса
коноп је плуснуо у воду
рампа трајекта загребала риву задњи пут данас
путници одлазе на оток
слушају поподневне вијести на радију
у топлом салону моторног брода

након тога град постаје поприште међупросторних колебања

КИШ КАРВЕР КАФКА КАМОВ

Киш Карвер
Кафка Камов

кроз зубе
држећи дах
дижући тлак
водећи очи отворене над

Воду

под мостом
потпуно избеумљена земља
језом посвећена
гутам јецај што из свих двосложних ријечи струји
мајко мила, хтјела сам да каже Вода
мајко мила како се никада за твога живота нисам усудила
написати комунист
мислећи на онога гадног човјека
што је иза оног зида кецнуо овог
а иза овог зида кецнуо оног
и мрзио је
то је била сва његова филозофија
а ја сам га назвала комунист да напакостим
па да

Киш Карвер
Кафка Камов
па да и ти видиш овај град сложеницу
из којег капље биједи као инфузија
и да заједно сједнемо за стол у кафану
наручимо месо и пиво па
пустимо да се све ствари саме од себе сложе

сад је готово
Киш Карвер
Кафка Камов

трчим мостом путујем мраком
расељена лица размазана на меким границама
за шверц

све то видим
иако је мрак оштар кô игла

је л' убио човјека или украо кокош
то чујем иако су
свима руке свезане

на овом мјесту сада између свјетова
обилазе нас шлепери с балванима
украдени транспорт за нову револуцију

мајко мила, зашто нисам раније написала комунист па да
дођемо овдје обје
на вријеме
а не сад
ноћу
крадом
на колодвору конобар
као гробар ноћних луталаца
откопава хумке мирисне мљевене кафе
пред водом угријаних џезава
месинг цвјета за будуће споменике

какво глупо недоба
цвилим из мождана скупа с оном јамом
Киш Карвер
Кафка Камов

зар баш на колодвору да почнем схваћати

то што памтим с рачвишта својих путова
декор, кич, покидане фронцле цвијећа

будим се, ноћ је, у Подгорици сам
Знате ли, госпођо, зашто ова линија вози ноћу?
пита ме човјек с фрчкавом фудбалерком,
не знам, Марадона, реци ми ти

Да свијет не види куда их возимо
па загрли волан, притисне гас
кривудавам путем у кањон заувјек између
Киш Карвер
Кафка Камов
Киш Карвер
Кафка Камов

САМО ДУША СТАРЕ КОРЊАЧЕ

Он јој је рекао да је стара корњача
и да жели да умре
нестане са овог свијета
и да је луда
викао је
а она је угасила пламеник под лонцем у којем се кухала риба
и сјела
он је подигао столицу и треснуо њоме о под
она је гледала у удаљену замишљену једну точку
и мислила

Да сам поље вољела бих вјетар
мак бухач кадуљу брнистру
кад опрашује топал
да сам поље родила бих тисуће зрикаваца
што ће у коловозу дозивати звијезде

Он је тада срушио кутију са чарапама
и рекао да ће јој уништити живот
она се бојала ишта рећи, устати се
чекала је да све прође и да се смири
гледала у удаљену замишљену точку у простору
и мислила

Да сам море вољела бих вјетар
у тиркизу разливена сунца
кад свјетлуца бисере
да сам море вољела бих тисућу шкољака
што зијевају у валове и струје

Он је почео чупати своју косу
она је чекала да је удари
промуцала је – Престани, молим те
он је рекао да ће јој се напрати старе крви
и разбио даљински управљач о зелено офарбани зид
она је увукла главу у рамена
и гледала као стара корњача
у удаљену замишљену точку у простору
и мислила
да сам само душа осмијеха
онима што потуљени корачају колонама
кад напуштају своју земљу
да сам само душа сунца вољела бих
да могу носити свијет на своме оклопу